

ALEŠ ŠTEGER

Pesmi

NEPRODUŠNO ZAPEČATENA steklenica.

Katalogizacijska številka 3.

Vse na svojem mestu.

Ko jo dvignem proti svetlobi,

Lahko na steklu razločim

Odtise tvojih prstov izpred treh zim.

Vse bolj jih obkrožajo in prekrivajo moji.

Spomnim se, hotela si

Plesati po zamrznjenem zraku,

Ko sva jo kupila. Ves čas si vedela.

A ne glede na lajež mladih psov

In spremembe vremena je

Vejica rožmarina, konzervirana v

Pekoči tekočini, ostala ista.

Mrtvo steblo, ki se parkrat razveja

V eksplozije zimzelenih listov,

Večnost verzov mrtvih pesnikov,

S katero tolažijo profesorji žive.

Spomnim se: nekaj v meni se je obrnilo.

Ali pa je bilo obrnjeno že ves čas

In sem šele tedaj zagledal

Konec peclja, ki se je bil odlepil

Od ubočenega dna.

Listi so pričeli počasi drseti

Po spominu najinih rok

In obtičali, ko je postalo preozko.

Ko sem pričel imenovati sebe,

Mi besede niso hotele skozi grlo.

Baletni čevlji nimajo prostora

Za piruete v kaplji zraka

Pod neizprosnim zamaškom.

*METEOROLOGI TI NE BODO POVEDALI,
Da je zasnežilo gozdove.
Toda ogenj v lončeni peči se spomni;
Objemal sem njegovo skorjo,
Ko so bukve še stale.
Požagane in razsekane, zložene v klade -
Še zadnjič si me poskusila potegniti
V rano, ki se je zasolzila med
Tvojimi nogami. Slutila si, da sem
Privolil v sečnjo. Roka sledi grebljici
V peč in ogenj ve, da kovinski kavelj
Ne bo zapustil nobenih sledov
Na njegovih plamenih.
Ti in jaz: vsak dotik ostane zavedno
V dlani. Trajalo je več let, da sem te
Dokončno sežgal. Vse do danes, ko je sredi
Hiše snežilo. In nihče, niti
Gospodje, ki se v zadregi nasmihajo pred
Ciklonskimi kartami, niso znali povedati,
Da se tudi sredi najhujše zime
Dotikamo z opeklinami.*

GOVORIL BOM o insektih,
Ki so letali pod pijanim soncem,
Sedali na naju, pili kri.
V mehki zemlji, pogreznjena do
Gležnjevu, si me učila
Nastavljati pasti pod solatne glave.
Prijeti nož. Prerezati jabolko na dvoje.
Prvo polovico sem potem dobil jaz,
Drugo, smrtno, si namestila pod vzmet.
Da ne bodo požrle, kar si ustvaril,
Si rekla, prenaivna in predobra, da bi
Videla, kam in komu jih nastavljaš.
Abstraktne in skrite v moji lobanji
So se leta pozneje sprožile in me ubile vedno,
Ko sem mislil, da končno ljubim in sem ljubljen.
Tvoja sestra me je v prvem razredu
Učila imen rož in oblike črk,
Zapletenih, nerazumljivih pojmov, kot so
Tehnologija, zgodovina, bog.
Medtem so v naši bližini gradili
Klavnico. Rekordnih 36 sekund
Je bilo potrebnih, da je bila krava strojno
Ubita, obešena, odrta in razsekana
Na večje kose. Mama,
Zadnje čase ne vem, kaj je z mano.
Zgodaj hodim spat,
In ko zaspim, še zmeraj hodim,
Neskončno hodim, ne vem kje,
Komu naproti, ne vem kam, a vztrajam,
Hodim in hodim,
Dokler me ne prebudi
Brenčanje jutranjih komarjev in vem,
Da jih moram ubiti,
Da jih moram ubiti vse.

VIDIM TE. Sredi kuhinje,
Kot da bi stala sredi velike solze,
Odpiraš mrtve lupine, jih polagaš
Plosko na les, razrežeš, zasekljaš,
Jih eterično spuščas v olje.
Zunaj je prenehal bobnati dež,
Isti kot tisto noč v Trujillu.
Hudournik je odnesel pol
Obalnega pokopališča. Ko so vode zjutraj
Odtogle, so štrlele krste kot ranjena debela
Iz blata. Mrtvi so končno
Lahko zrli pokončno in mirno proti nebu.
Naj sem se še tako trudil upogniti sklepe,
Napeti mišice, pognati se, izskočiti
Iz sebe: zemlja me je držala bolj trdno,
Kot sem jaz, ovit v rdeč kašmirski šal,
Držal kuhinjski nož Made in Vienna.
Vidim te. Pravkar si obrisala njegovo široko rezilo
Ob svoj dolgi beli predpasnik.
Ga odložila na mizo. Se obrnila proč.
Kar koli že se zgodi:
Na vsem svetu ni noža, ki ga nekega dne
Ne bi moral izpustiti iz roke.
In svet je čebula.
V njene kilave krive sfere zarežeš, žalobno,
In si jo lupiš med kruh in med sol.
Nabasanih ust se ti razlistuje resničnost:
Pogoltniti svoje besede do konca
In vztrajati praznih rok tam,
Stati v čisti razdalji,
Stati in stati,
In ponavljati ime za sredino,
Ki ne obstaja,
Ponavljati ime za praznino,
Ko ne ostane nič več.

*KO SEM BIL ŠE OTROK, sem prebiral
O dveh načinih, kako umirajo zvezde.
V prvem se je zvezda pričela
Ohlajati. Skozi milijone let je
Počasi izgubljala toploto in svetlobo.
Vse morebiti živo na njej je odmrlo,
Dokler se ni na koncu spremenila v
Neskončen hlad, horizonte mrtve velikanke.
V drugem primeru se je zvezda pričela
Krciti. Skozi milijone let je
Vsak njen atom, vsaka kaplja svetlobe,
Vsaka želja, misel, upanje težilo
K neki neobstoječi sredini.
Proces umiranja je bil končan, ko se je
Vsa zvezda s svojo atmosfero vred
Zgostila na velikost teniške žogice.
Vse je postalo sredina,
Neskončna masa in gravitacija.
Ko sem bil še otrok, sem prebiral
O obeh načinih, kako umirajo zvezde.
Ko je otrok izginil, je postalo
Vsako rojstvo le posnemanje
Ene od teh dveh oblik smrti.
Vznik civilizacije. Nastanek poezije.
Bil sem dvakrat rojen in moj oče
Je dvakrat obupal nad mano.
Preveč buljiš v te knjige,
Je rekel, to ni dobro za tvoje zdravje.
Raje se končno nauči
Pravilno prijeti lopar
In udariti žogico dlje kot do mreže.*